

ONTWERPTEKENING VAN D. MAROT VOOR HET PLAFOND IN DE GROOTE ZAAL.

adellijke klooster, maar ook in het adellijke kasteel. De heer zelf, — ik haal hier nog steeds Arents testament van 1832 aan, — komt dat bevestigen, als hij de volgende beschikkingen maakt: „Item bespreek ic minen wive dat beste bedde met tweenden besten dekenen, twe die beste paer slaepplaken, twe die beste oercussen ende al hoir cleder die te horen live behoren”. Buiten dat had de weduwe natuurlijk hare bij de huwelijksche voorwaarden overeengekomen „duwarie”, die uit het goed moest worden voldaan, — het meubilair immers, zeker niet overvloedig, behoorde bij het huis. Tegenover de bijzondere gift aan de moeder kregen ook de beide zoons hun „haernasche ende al dat te haren live behoert, ende haer paerde mit haren toebehoren; item Dirc minen sone minen graven heynst, ende Aernd minen sone een jonc swart vool”. Ook, — de middeleeuwer was oprecht in zulke dingen, en kende zijn plicht! — voor „Claes minen bastaert zone” wordt gezorgd: hij krijgt „4 pond hollands uten tienden te Eykendunen”; dit scheen het gewone bedrag te zijn, want des erflaters basterdbroeder „Heer Florijs Aerntssone” had ook nog zoo lang hij zou leven op 4 pond sjaars recht.

De beide zoons in dit testament genoemd erfden weinige jaren later hun vaders goed. In 1386 werd de oudste, Arent, door den graaf beleend met de goederen die zijn vader van de graaflijkheid in leen gehad had — niet Duivenvoorde, dat immers niet een grafelijk, maar een leen der Wassenaers was, — en wel het ambacht Noordwijker hout, de „tijnse ende 13 pont goet ghelts sjaers tot Voerburch met 40 hoenre; item 8 daghe dienste van den luden”. Het laatste vooral was een welkom recht.

Maar reeds in 1387 ontnam hertog Aelbrecht hem alweder het leen van Noordwijkerhout. Blijkbaar omdat de Duivenvoordes niet tot de vrienden van den hertog behoorden en de partij van Willem van Oostervant hadden gekozen, zooals meer voorname edelen wier invloed door 's hertogen raadslieden teveel bekort was. De bovengenoemde straf werkte niet tot verbetering, want in 1393 was Arent alweder met den hertog in geschil. Het gold toen het feit, dat hij als baljuw van Rijsenburg zijn plicht niet gedaan had bij gelegenheid dat daar Heer Willem van Herwijnen mishandeld was. Hij werd ervoor in een boete veroordeeld en eerst na de betaling daarvan kreeg hij 21 Juli 1394 vergiffenis van Hertog Aelbrecht. De kroniekschrijvers — Gouthoeven o.a. — hebben uit die vergiffenschenking afgeleid dat Arent zou medeplichtig geweest zijn aan den moord van jonkvrouw Aleid van Poelgeest, en dat tengevolge van dien hij zou zijn verbannen en Duivenvoorde zou zijn „gedestruerd”. Ten onrechte, hoezeer overigens de gevoelens ten opzichte van 's hertogen machtige minnares geweest mogen zijn, hij behoorde tot de moordbedrijvers niet, en de gevolgtrekking van de vernieling van het kasteel vervalt dus ook.